

Mózes halála

5 Mózes 31-34. {PP 469}

Istennek népével való minden bánásmódja, melyet szeretete és kegyelme hat át, szigorú és pártatlan igazságosságának legszembetűnőbb bizonyítéka. Ezt szemlélteti a héber nép története. Isten nagy áldást adott Izraelnek, irántuk való gyengéd szeretetét az Ige meghatóan ábrázolja: "Mint a fészken felrebbenő sas, fiai felett lebeg, kiterjeszti felettök szárnyait, felveszi őket, és tollain emeli őket: Egymaga vezette őt az Úr" (5Móz 32:11-12). És mégis mily gyors és szigorú büntetéssel látogatta meg őket bűneikért! {PP 469.1}

Isten végtelen szeretete nyilvánult meg egyszülött fia ajándékában, hogy megváltsa az elveszett emberiséget. Krisztus, Atyja jellemének kinyilatkoztatására jött a földre, és élete isteni gyengédség és könyörületesség cselekedeteivel volt teljes. És mégis Krisztus maga kijelenti: "Mert bizony mondom néktek, míg az ég és a föld elmúlik, a törvényből egy jóta vagy egyetlen pontocska el nem múlik" (Mt 5:18). Ugyanaz a hang, amely türelmes, szerető esedezéssel hívja a bűnöst, jöjjön hozzá, hogy megbocsátást és békét találjon, az ítéletben kegyelme megvetőinek ezt parancsolja: "Távozzatok tőlem, ti átkozottak" (Mt 25:41). A Biblia Istent nemcsak gyöngéd atyának, hanem igaz bírónak is bemutatja. Bár gyönyörűsége telik a kegyelem gyakorlásában és "[...] megbocsát hamisságot, vétket és bűnt: de nem hagyja a bűnöst büntetlenül" (2Móz 34:7). {PP 469.2}

A nemzetek nagy uralkodója kijelentette, hogy Mózes nem vezeti be Izrael gyülekezetét az ígért földjére, és Isten szolgájának buzgó könyörgése sem változtathatta meg ítéletét. Mózes tudta, hogy meg kell halnia. Ennek ellenére egy pillanatra sem szűnt meg gondoskodni Izraelről. Hűségesen igyekezett a közösséget előkészíteni a megígért örökségbe való bevonulásra. Isteni parancsra Mózes és Józsua a sátorhoz ment, miközben a felhőoszlop megállt az ajtó felett. Itt a népet ünnepélyesen Józsua gondjaira bízta. Mózesnek, Izrael vezetőjének munkája befejeződött, de azért még most is belefelejtkezett népének ügyébe. Az egybegyűlt tömeg jelenlétében Mózes Isten nevében utódjának a szent öröm szavait mondja: "Légy erős és bátor, mert te viszed be Izrael fiait arra a földre, amely felől megesküdtem nékik; és én veled leszek" (5Móz 31:23). Azután a nép véneihez és vezetőihez fordult, ünnepélyes feladatul adta nékik, hogy hűségesen engedelmeskedjenek az Istentől adott utasításoknak. {PP 469.3}

Amint a nép az éltes férfiúra nézett, aki nemsokára elvételük tőlük, mély elismeréssel emlékezett vissza atyai gyengédségére, bölcs tanácsaira és fáradhatatlan munkásságára. Amikor bűnük Isten igazságos ítéletét hívta ki, Mózes imái mily gyakran győzedelmeskedtek az ő megmaradásukért! Fájdalmukat a lelkifurdalás csak növelte. Keserűen gondoltak arra, hogy saját romlottságuk vitte Mózeset arra a bűnre, amely miatt meg kell halnia. {PP 470.1}

Szeretett vezérük elvétele sokkal keményebb rendreutasítás volt Izraelnek, mint bármi más, amit kaphattak volna, ha élete és feladata folytatódik. Isten éreztetni akarta velük, hogy jövődjük életét ne nehezítsék úgy, mint Mózesét. Isten megadott áldások által beszél népéhez és ha azokat nem értékeli, visszavonja áldásait, hogy így bűneik felismerésére vezethesse őket és teljes szívből visszatérjenek hozzá. {PP 470.2}

Még aznap parancsot kapott Mózes: "Menj fel [...] a Nébo hegyére, [...] és nézd meg a Kanaán földét, amelyet én Izrael fiainak adok örökségül. És halj meg a hegyen, amelyre felmégy, és takaríttassál a te népedhez" (5Móz 32:49-50). Isteni parancsnak engedelmeskedve Mózes gyakran hagyta el a tábor, hogy tanácskozzék Istennel. Most azonban új és titokzatos megbízatással kellett eltávoznia. El kellett mennie, hogy életét Teremtője kezébe tegye le. Mózes tudta, hogy magányosan kell meghalnia; egyetlen földi barátjának sem volt megengedve, hogy utolsó óráiban vele legyen. Az előtte álló eseményt titok és félelmetes ünnepélyesség vette körül, melytől szíve visszariadt. Legnagyobb küzdelmet a gondoskodásának és szeretetének középpontjában álló néptől való eltávozás jelentette - attól a néptől, amellyel élete oly sokáig összekapcsolódott. De megtanult bízni Istenben és feltétlen hittel ajánlotta magát és népét az ő szeretetébe és kegyelmébe. {PP 470.3}

Utoljára állt Mózes népe gyülekezetében. Isten Lelke ismét megnyugodott rajta, fenséges és meghatott szavakkal mondott minden törzsre áldást és végül az egész népet megáldotta: "Nincs olyan, mint a Jesurun

Istene! {PP 471.1}

Az egeken száguld segítségedre, és fenségében a felhőkön.

Hajlék az örökkévaló Isten, alant vannak örökkévaló karjai: elúzi előled az ellenséget, és ezt mondja: Pusztítsd! És bátorságban lakozik Izráel, egymaga lesz Jákób forrása a gabona és a bor földén, és az ő egei harmatot csepegnek.

Boldog vagy Izráel!

Kicsoda olyan mint te?

Nép, akit az Úr véd, a te segítségédnek pajzsa [...]" (5Móz 33:26-29). {PP 471.2}

Mózes elfordult a gyülekezettől és csendben, egyedül indult útnak a kijelölt hegycsúc felé. "És felméne Mózes [...] a Nébó hegyére, a Piszga tetejére" (5Móz 34:1). E magányos csúcson állt és tiszta tekintettel szemlélte az elébe táruló képet: messze nyugaton a nagy tenger vize kéklgett; északon a Hermon hegye emelkedett az égbe; keleten Moáb fennsíkja és a mögött Izrael győzelmeinek színhelye, Básán feküdt és délen hosszú vándorlásuk pusztája terült el. {PP 471.3}

E magányban Mózes áttekintette küzdelmes, nehéz életét, amióta udvari méltóságától és Egyiptom jövődi királyságától elfordult, hogy Isten választott népével sorsközösséget vállaljon. Emlékezetébe idézte a Jethró nyájával a pusztában eltöltött hosszú éveket; az Angyal megjelenését az égő bokorban, és elhívását Izrael megszabadítására. Ismét szemlélte Isten erejének hatalmas csodáit, amelyeket Isten az ő népének érdekében tett; csodálta az ő hosszútűrését és irgalmát, melyet a vándorlás és zúgolódás hosszú évei alatt irántuk tanúsított. Mindezek mellett amit Isten értük tett, saját imái és munkái ellenére az Egyiptomot elhagyó nagy seregben levő felnőttek közül csak ketten találtak oly hűségesegeknek, hogy beléphessenek a megígért földre. Amikor Mózes áttekintette munkájának eredményét, küzdelmes és áldozatos élete majdnem hiábavalónak látszott. {PP 471.4}

Mégsem sajnálta azt a terhet, amit viselt. Tudta, hogy küldetését és munkáját maga Isten rendelte el. Amikor elhívta az Úr, hogy Izraelt a rabságból kivezesse, visszariadt a rá váró felelősségtől, de amióta magára vette a munkát, nem tette le terhét. Amikor az Úr javasolta, hogy felmenti őt és elpusztítja a lázadó Izraelt, Mózes nem tudott beleegyezni. Bár nehéz küzdelmei voltak, de Isten jóindulata különleges jelének örvendhetett. A pusztai tartózkodás idején gazdag tapasztalatokat nyert, amikor Isten hatalma és dicsősége kinyilatkoztatását látta és szeretetének közösségében élt; úgy érezte, bölcsen cselekedett, amikor inkább választotta az Isten népével való együttnyomorgást, mint a bűnnek ideig-óráig tartó gyönyörűségét. {PP 472.1}

Amint visszatekintett Isten népe vezetőjeként végzett szolgálatának tapasztalataira, egyetlen rossz tett vetett árnyékot élettörténetére. Úgy érezte, ha azt a vétket ki lehetne törölni, most nem rettegne a haláltól! Bizonyosságot nyert, hogy a bűnbánat és a megígért áldozatba vetett hit az, amit Isten kíván, és Mózes ismét megvallotta bűnét és Jézus nevében bocsánatért könyörgött! {PP 472.2}

És most az ígélet földjének körképszerű látványa jelent meg előtte. Nem homályosan és bizonytalanul ködös távlatban, hanem tisztán, világosan és szépen kirajzolódva, gyönyörűsége látomásban tárult fel előtte az ország minden része. E jelenet nem az akkori állapotokban mutatta be, hanem amilyené Isten áldásával Izrael birtokában lesz. Úgy tűnt neki, mintha egy második Édent nézne. Libanoni cédrusokkal borított hegyek, olajfákkal és illatos szőlőtövekkel borított halmok, tágas zöld mezők színpompás virágokkal és bő terméssel; itt trópusi pálmák, amott ringó búza- és árpatablák, napsugaras völgyek, amelyekben a patakcsobogás madárdallal vegyült; pompás városok, szép kertek, "a tenger kincsözöne" (Ésa 60:5). Tavak, lankákon legelésző nyájak, sőt még a sziklák között is a vadméhek rejtett kincsei. Ez valóban olyan ország volt, amelyet Mózes, Isten Lelkétől ihletve írt le Izraelnek: "Áldott az Úrtól [...] az égnek kincseivel, a harmattal és az alant elterülő mélységes vizekkel; A nap érlelte drága terméssel, [...] és az ő hegyek javaival, [...] a földnek drágaságaival és bőségével" (5Móz 33:13-16). {PP 472.3}

Mózes látta a választott népet Kánaánban letelepedve és minden törzset saját tulajdonában. Bepillantott az ígélet földjén való letelepedés utáni történetükbe, a hitehagyás hosszú, szomorú eseményeibe, feltárult előtte annak megbüntetése is. Látta őket bűneik miatt a pogányok között szétszórva; látta miként távozik el Izraeltől a dicsőség, látta szép városaikat romokban és a népet fogolyként idegen országokban. Látta őket atyáik

országába visszahelyezve és végül Róma uralma alatt. {PP 475.1}

Végignézhettek az idők romlásán és megláthatta Megváltónk első eljövételét. Látta a csecsemő Jézust Betlehemben. Hallotta az angyali sereg hangját felcsendülni: "Dicsőség Istennek és e földön békesség." Látta az égen a keleti bölcsek Jézushoz vezérlő csillagát, és nagy világosság töltötte be értelmét, amint visszaidézte a prófétai szavakat: "Csillag származik Jákóbból, és királyi pálca támad Izráelből" (4Móz 34:17). Látta Krisztus alázatos életét Názáretben, szeretetének, együttérzésének szolgálatát, gyógyítását, és a büszke, hitetlen nemzettől való megvetését. Megdöbbenve figyelte, miként magasztalják kérkedve Isten törvényét, de ugyanakkor megvetették és visszautasították őt, aki a törvényt adta. Látta Jézust az Olajfák hegyén, amint sírva búcsúzott szeretett városától. Amint Mózes a menny által oly gazdagon megáldott nép végső elvetését látta, - amelyért munkálkodott, imádkozott, feláldozta magát és amelyért kész volt, hogy saját nevét kitöröljék az élet könyvéből - és amint hallotta a vészjósló szavakat: "Ímé, pusztán hagyaték néktek a ti házatok" (Mt 23:38), szívét fájdalom gyötörte és keserű könnyek hullottak szeméből Isten Fia fájdalmával való együttérzéseként. {PP 475.2}

Követte a Megváltót a Gecsemánéba, látta a kertben lelki gyötrelmét, az elárulást, a kigúnyolást, megkorbácsolást és a keresztfeszítést. Mózes látta, hogy amiképpen ő felemelte az érc kígyót a pusztában, akképpen kell Isten Fiának felemeltetnie, "[...] hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen" (Jn 3:15). Mózes szívét fájdalom, felháborodás és iszonyat töltötte be amint látta a zsidó nemzet képmutatását és sátáni gyűlöletét Megváltójuk, ama hatalmas Angyal ellen, aki atyáik előtt járt. Hallotta Jézust haláltusájában így kiáltani: "Én Istenem, én Istenem, miéért hagyál el engemet?" (Mk 15:34). Azután arimathiai József új sírboltjában látta őt feküdni. Ekkor úgy látszott, reménytelen kétségbeesés sötét fellege borítja be a földet. De újból odatekintve győzőként látta őt diadalmasan előjönni és a halálból megszabadult foglyok és az őt imádó mennyei angyalok kíséretében bevonulni a mennybe. Látta a fogadására megnyíló ragyogó kapukat és hogy a mennyei seregek győzelmi énekkel fogadják parancsnokukat. Kinyilatkoztatták neki, hogy ő - Mózes - is egyike lesz azoknak, akik szolgálnak a Megváltónak és megnyitják neki az örökkévaló kapukat. Amint e jelenetet látta, orcája szent fényben ragyogott. Mily csekélynek látszott élete, küzdelme és áldozata, amikor összehasonlította azt Isten Fiáéval és milyen csekélynek ellentétben az "igen-igen nagy örök dicsőség"-gel (2Kor 4:17). És örvendezett, mert ha csekély mértékben is, - részese lehetett Krisztus szenvedéseinek. {PP 475.3}

Mózes látta Jézus tanítványait, amint elvitték az evangéliumot a világnak. Látta, hogy a test szerinti Izrael elhibázta magasztos küldetését, melyre Isten elhívta; hitetlensége miatt elmulasztotta, hogy a világ világossága legyen. Bár Isten kegyelmét megvetették és elveszítették a választott népnek járó áldást - Isten mégsem vetette el Ábrahám magvát; a dicsőséges célnak, amit Izraellel végre akart hajtani, teljesülni kell! Mindenki, aki Krisztus által a hit gyermekévé lesz, Ábrahám magvához tartozik. Ők a szövetség ígéreteinek örökösei - mint Ábrahám -, elhívták, hogy őrizzék és a világ számára ismertté tegyék Isten törvényét és Fiának evangéliumát. Mózes látta az evangélium világosságát Jézus tanítványai által a "sötétségben ülők"-re (Mt 4:16) kisugározni és, hogy a pogányok országaiból ezek sereglenek annak ragyogó fényéhez. Ezt látva örvendezett Izrael növekedésének és felvirágzásának. {PP 476.1}

Ezután más jelenet tárult szeme elé. Isten megmutatta neki Sátán munkáját: miként vezette félre a zsidókat, hogy Krisztust elvesseék, mialatt vallják, hogy az Atya törvényét tisztelik. Most a keresztény világot látta hasonló tévedésben: vallják Krisztus elfogadását, de elvetik Isten törvényét. Hallotta a papok és vének őrzöngő kiáltását: "El vele!" "Feszítsd meg! Feszítsd meg!" és most magukat a kereszténység tanítóinak vallóktól hallotta a kiáltást: "El a törvénnyel!" Látta, hogy a szombatot lábbal tiporják és helyébe hamis szokást iktatnak be. Mózes ismét ámulattal és rémülettel telt el. Hogyan tudják azok, akik hisznek Krisztusban, megvetni a törvényt, amelyet saját szavával hirdetett ki a szent hegyen? Aki az Istent féli, hogyan teheti félre törvényét, amely mennyen és földön uralmának alapja? Mózes örömmel látta, hogy néhány hűségese ember még mindig tiszteli és magasztalja Isten törvényét. Látta a földi hatalmak utolsó nagy igyekezetét, hogy elpusztítsák a törvén megtartóit. Előretekintett arra az időre, amikor Isten felkel, hogy gonoszságukért megbüntesse a föld lakóit, és azokat, akik félték az ő nevét, betakarja és elrejtí haragjának ama napján, Hallotta Isten békeszövetségét törvénye megtartóival, amikor szent hajlékából kibocsátja hangját és a menny és a föld megrendülnek. Látta Krisztus második eljövételét dicsőségben, az igazak halhatatlan életre való feltámadását, az élő szentek elváltozását anélkül, hogy meglátnák a halált, és együttes, boldog énekléssel való felemelkedésüket Isten városába. {PP 476.2}

Még más jelenet is kibontakozott szemei előtt - az átoktól megszabadult föld szebb az imént látott ígéret földjénél. Ott nincs bűn és oda a halál sem hatol be. Örök otthont nyernek rajta a megváltottak nemzetei. Kimondhatatlan örömmel néz Mózes a jelenetre, mely dicsőbb szabadulásnak a beteljesedése, mint amit legmerészebb vágyaiban valaha is elképzelt. Földi vándorlásuk örökre véget ért, Isten Izraele végre belépett az ígéret földjére. {PP 477.1}

A kép lassan elhomályosodott előtte és szeme a messzeségben elterülő Kánaán földjén nyugodott meg. Azután mint egy fáradt vándor, lefeküdt pihenni. "És meghala ott Mózes, az Úrnak szolgája a Moáb földén, az Úr szava szerint. És eltemeté őt a völgyben, a Moáb földén, Béth-Peórral átellenben; és senki sem tudja az ő temetésének helyét e mai napig" (5Móz 34:5-6). Sokan, akik életében nem voltak hajlandók Mózes tanácsára figyelni, bálványimádást vittek volna véghez holtteste felett, ha ismerték volna temetésének helyét. Ez okból volt az emberek elől elrejtve. De Isten angyalai eltemették hűséges szolgájának testét és örködtek a magányos sír felett. {PP 477.2}

"És nem támadott többé Izráelben olyan próféta, mint Mózes, akit ismert volna az Úr színről-színre: Mindazokban a jelekben és csudákban, amelyekért küldötte vala őt az Úr, [...] És mindama hatalmas erőben, és mindama nagy rettenetességben, amelyeket véghez vitt Mózes az egész Izráel szemei előtt" (5Móz 34:10-12). {PP 478.1}

Ha Mózes életén az az egy folt nem esik a bűn miatt, amikor Kádesben vizet fakasztva a kősziklából elmulasztott Istennek dicsőséget adni, akkor bemehetett volna az ígéret földjére, azután halált nem látva ragadtatott volna el! De nem sokáig maradt a sírban! Krisztus maga jött le a mennyből azokkal az angyalokkal, akik eltemették Mózes, és előhívta az alvó szentet. Sátán örvendezett, amikor sikerült Mózes Isten elleni bűnre vinnie, amely által a halál uralma alá került. A nagy ellenség kinyilatkoztatta, hogy az isteni ítélet: "por vagy te és ismét porrá leszesz" (1Móz 3:19) neki adta a halál uralmát. A sír hatalmát még sohasem törték meg és mindazokat, akik a sírban vannak, foglyaiként követeli, hogy sohase szabadulhassanak sötét börtönükből. {PP 478.2}

Most először szándékozott Krisztus életet adni a holtaknak. Mikor az élet fejedelme és a fénylő angyalok a sírhoz közeledtek, Sátán féltette hatalmát. Gonosz angyalaival ott állt, hogy vitatkozzék a területére való behatolásról, amelyet sajátjának tekintett. Azzal kérkedett, hogy Isten szolgája az ő foglya lett. Kijelentette, Mózes sem volt képes megtartani Isten törvényét, mert jogot formált Jahvét illető dicsőségre, amely a legnagyobb bűn, hiszen ő is ezért száműzetett a mennyből, és ezzel a törvényszegéssel Mózes az ő hatalmába került. Megismételte az eredeti vádakot, amiket az isteni uralom ellen felhozott, és megint kifogásolta Istennek vele szembeni igazságtalanságát. {PP 478.3}

Krisztus nem bocsátkozott vitába Sátánnal. Felemlíthette volna neki gonosz munkáját, amit csalásával idézett elő a mennyben, annak lakói közül sokaknak romlását okozván, rámutathatott volna édeni hazugságára, amellyel Ádámot és Évát bűnbe vitte és halált hozott az emberiségre; emlékeztethette volna Sátánt hogy saját munkája vitte Izraelt zúgolódásra és lázadásra, ami gyengítette vezetőjének türelmét, és ami miatt a halál hatalmába került. De Krisztus mindent Atyjára bízott, mondván: "Dorgáljon meg téged az Úr!" (Júd 9). Az Üdvözítő nem bocsátkozott vitába ellenfelével, hanem akkor és ott megkezdte a bukott ellenfél hatalmát megtörő, valamint a halottat életrekeltő munkáját. Itt volt Isten Fia felsőbbségének bizonyítéka, amit Sátán nem vonhatott kétségbe. A feltámadás mindörökre bizonyossá lett. Sátántól elragadták a zsákmányt, a megholt igazak ismét élhetnek. {PP 478.4}

Mózes a bűn következtében jutott Sátán hatalmába. Saját érdeme szerint jogos foglya volt a halálnak, de mégis feltámadt halhatatlan életre, mert ehhez joga volt a Megváltó nevében. Megdicsőülve jött elő sírjából és Szabadítójával Isten városába emelkedett. {PP 479.1}

Krisztus áldozatának bemutatásáig Isten igazságosságát és szeretetét a legvilágosabban Mózesrel való bánásmódja szemlélteti. Isten kizárta Mózes Kánaánból, ami által felejtethetetlen tanítást adott: ő tökéletes engedelmességet kíván, és azt, hogy az ember ne akarja magának tulajdonítani a Teremtőt illető dicsőséget. Mózes buzgó könyörgését, hogy részese legyen Izrael örökségének, nem hallgathatta meg, de nem felejtette el és nem hagyta el szolgáját! A menny Istene megértette azokat a szenvedéseket, amelyeket Mózes eltűrt. A

küzdelem és a próbák hosszú éveit hűséges szolgálatának minden tettét feljegyezte. A Piszga tetején Isten hívta el Mózeset a földi Kánaánnál dicsőbb örökségbe. {PP 479.2}

A megdicsőülés hegyén ott volt Mózes Illéssel. Az Atya küldte őket a Fiúhoz, a világosság és dicsőség hordozóiként. Így teljesedett be végül Mózes imája, amelyet évszázadokkal azelőtt mondott. Ott állt a "jó hegyen" népe örökségén belül, bizonyosságot tévén róla, akiben Izraelnek minden ígéretei összpontosultak. Az emberi szemnek kinyilatkoztatott utolsó jelenet ilyen a menny által nagyra becsült ember történetében. {PP 479.3}

Mózes Krisztus előképe volt. Ő maga jelentette ki Izraelnek: "Prófétát támaszt néked az Úr, a te Istened te közül, a te atyádfiai közül, olyat mint én: azt hallgassátok!" (5Móz 18:15). Isten jónak látta a szenvedés és a megaláztatás iskolájában nevelni Mózeset, mielőtt felkészült volna arra, hogy Izrael seregét a földi Kánaánba vezesse. És bár Isten mennyei Kánaánba zárandókló Izraelét olyan fejedelem vezeti, akinek isteni küldetéséhez emberi iskoláztatásra nincs szükség, mégis szenvedések által lett tökéletessé. "Mert amennyiben szenvedett, ő maga is megkísértetvén, segíthet azokon, akik megkísértetnek" (Zsid 2:18). Megváltónk nem tanúsított emberi gyengeséget vagy tökéletlenséget, mégis meghalt, hogy bemenetelt szerezzen nekünk az ígéret földjére. {PP 480.1}

"Mózes is hű volt ugyan az ő egész házában, mint szolga, a hirdetendőknél bizonyosságára, Krisztus ellenben mint Fiú a maga háza felett, akinek háza mi vagyunk, ha a bizodalmat és reménységnek dicsekedését mindvégig erősen megtartjuk" (Zsid 3:5-6). {PP 480.2}